

## Severen, het huis van de familie Van Gulik (deel 1)

**'Terug in Nederland, streken wij neer in een oude villa, 'Severen' geheten, in het dorpje Beek bij Nijmegen. Ik kreeg de torenkamer, vanwaar ik op heldere dagen over de grens heen Duitsland kon zien.**

Vader en moeder hadden altijd hun laatste jaren aan het landleven willen wijden, en 'Severen', met zijn uitgestrekte landerijen aan de rand van het bos, was daarvoor ideaal. Vader hield een rijpaard, honden, kippen en een menigte andere dieren. Moeder zorgde voor de bloementuin. Vaders oosterse kunstverzameling werd in de grote salon ondergebracht.' (*Een man van drie levens*, p. 23)

### Vermoeden

Ik heb enkele jaren in Nijmegen gewoond. Mijn favoriete wandelgebied was de heuvelachtige en bosrijke omgeving van Beek. Het mag dus geen verbazing wekken dat ik op een gegeven moment het plan opvatte om het ouderlijk huis van Robert van Gulik te zoeken.

In de zomer van 2003 bezocht ik het gemeentehuis van Beek om te vragen of zij misschien konden zeggen waar het huis Severen stond of gestaan had. Ik werd zeer vriendelijk geholpen, maar men



kon niet meer dan een vermoeden uitspreken. De naam was verloren gegaan, maar men vermoedde dat het huis er nog zou staan.

Rondkijkend in de aangeduide omgeving was er eigenlijk maar één serieuze kandidaat: een prachtig huis, gelegen tegen een helling, midden in het groen. Ik maakte zo goed en zo kwaad als het ging van grote afstand een aantal foto's.

### Stoute schoenen

Ik stuurde een paar foto's naar Thomas van Gulik, in de hoop dat hij uitsluitsel zou kunnen geven. Helaas was zijn oordeel niet eenduidig: het zou Severen kunnen zijn, maar hij kon het niet 100% zeker zeggen. En toen wist ik het even niet meer.

Vorige zomer nam ik deel aan een seminar in hotel 't Spijker in Beek. Omdat ik een uurtje over had tussen de laatste voordracht en het diner, besloot ik nog eens te gaan kijken naar het vermoedelijke Severen. Het lag er prachtig bij in de zonneshijn. En in een opwelling besloot ik de stoute schoenen aan te trekken en aan te bellen.

### Kopje

Van aanbellen kwam echter niet veel want de deur stond open. De bewoners stonden namelijk op het punt een eenvoudig doch voedzaam maal te nuttigen in de tuin. Desondanks ontvingen ze me bui-

tengewoon gastvrij. Ik werd uitgenodigd erbij te komen zitten en te vertellen over mijn vermoedens. Al vrij snel werd duidelijk dat ik het bij het rechte eind had gehad: dit was inderdaad Severen! De bewoners wisten van de Van Guliks maar hadden zich nooit gerealiseerd dat Robert van Gulik een bekende schrijver was. Ze waren zeer geïnteresseerd in hem en zijn werken. Hoe meer ik erover vertelde, hoe meer informatie er ook van hun kant kwam over de vroegere bewoners van het huis en over de historie van het huis en de omgeving. Eén detail trok bijzonder mijn aandacht: een vroegere bewoner had een militair uniform achtergelaten. Roberts vader was officier in het KNIL. Zou het...? Maar dat moest tot een volgende keer wachten. Gelukkig waren de bewoners zo vriendelijk mij uit te nodigen om nog een keer langs te komen, maar dan met camera.

*Wordt vervolgd...*



## Il giudice Dee: L'enigma dell'anello (Het raadsel van de ring)



12-31. Het drietal is nog vreemd in de stad, en zoals Tsjiao Tai wel verwacht had merken ze niet waar ze worden heengebracht. Als ze de kleine achterdeur van het gerechtsgebouw bereikt hebben, zegt Seng Kioe bewonderend: 'Nou, nou, een mooie solide woning, dat mot ik zegge. Geen wonder dat die vent niet weet wat ie met ze geld moet doen.'

'Precies,' zegt Tsjiao Tai. 'En dit is nog maar de bediendingang. Je zou de hoofdepoort 'ns moeten zien!'

Als ze eenmaal binnen zijn, in een koele ruime gang, vervolgt hij: 'Nou blijven jullie hier effe wachten. Dan ga ik de huismeester halen. 't Is nogal een deftig mannetje, dus hou 't een beetje netjes. Het kan natuurlijk, dat hij je zus meteen aan de baas wil laten zien, Seng Kioe. In dat geval moet ze gewoon zichzelf zijn, begrijp je. Geen valse schaamte. Hij wil een echte zwerversmeid hebben en die zal ie krijgen.'

Tsjiao Tai verwijderd zich en het drietal blijft diep onder de indruk wachten. Na een paar minuten zegt het meisje: 'Toch vertrouw ik het niet. Laten we es poolshoogte gaan nemen.' Maar het is te laat. Tsjiao Tai heeft de gerechtsdienaars gewaarschuwd en plotseling springt een dozijn van hen uit een zijgang tevoorschijn. Na een kort gevecht worden de vagebonden overmeesterd. Tsjiao Tai's list is geslaagd.



12-32. Nadat Tsjiao Tai de gerechtsdienaars bevel heeft gegeven om de drie vagebonden te overmeesteren, heeft hij zich snel verkleed en keert terug naar Rechter Tie's werkkamer. Een kleine, stevig gebouwde jongeman staat voor het bureau. 'Aha, Tsjiao Tai,' roept Rechter Tie. 'We hebben bezoek van de zoon van pandhuishouder Leng. Maar vertel eerst eens wat je bereikt hebt.'

'Ik heb de bende van de oude landloper gevonden, Edelachtbare,' zegt Tsjiao Tai. 'Behalve de oude man bestond de bende uit het meisje dat de ring aanbood, haar broer Seng Kioe en nog een vriend. Omdat Seng Kioe nogal een mannetjesputter is, heb ik mijn toevlucht genomen tot een list om ze in te rekenen, maar ze zitten nu veilig achter slot en grendel.'

'Prachtig,' zegt Rechter Tie. 'We zullen ze zometeen verhoren. Maar nu eerst de zoon van Leng. Hij denkt dat zijn vader onschuldig is. Waarom, jongeman?'

'Omdat mijn vader gisteravond totaal beschonken was, Edelachtbare,' zegt de jongen verlegen. 'De achterlijke zoon van buurman Wang heeft hem bij ons binnen moeten dragen. Maar ik geloof dat ik de ware moordenaars gezien heb. Gisteravond maakte ik een late avondwandeling. In de buurt van de oude houthakkershut zag ik toen twee gestalten, de één was een ware kolos en droeg een zware last op zijn schouders, de ander was klein en tener. Ik vertrouwde het niet en ben zo snel mogelijk naar huis teruggegaan.'